רסיסי דיוקן

Fragments of a Portrait

شظايا بورتريه

רסיסי דיוקן

אוצר **לוי פרומבאום**

רחל אניו
אפרים ווסה
אורן זיו
מושון זר־אביב
נרדין סרוג'י
לילא עבד אלרזאק
רונית פורת

צוות ארטפורט
מנהלת ואוצרת ראשית **ורדית גרוס**
מנהלת תכנית הרזידנסי **יעל משה**
אוצרת ומפיקה **נעמה הנמן**
מנהלת תחום הדיגיטל ואחראית גלריה **ניצן גאון**
אחראי תחזוקה **בראנט קרטנר**

עיצוב גרפי **סטודיו נעמי גיגר**
עם **אפרת שמואלי** ו**סער דאובה**
יחסי ציבור **מירה אן בינרט יח"צ**
תרגום לאנגלית **דריה קסובסקי**
תרגום לערבית **ז'נאן בסול**
הקמה **ששי מזור**, **בראנט קרטנר**
הקמת מולטימדיה **PRO–AV**

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית על־שם תד אריסון, פועל ללא מטרות רווח לקידום ולטיפוח האמנות העכשווית בישראל. באמצעות כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי הבולטת בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות לחברה.

הקרן המשפחתית על־שם תד אריסון:
ג'ייסון אריסון (יו"ר), **רחלי כהן** (מנכ"לית), **יפעת שמואלביץ** (סמנכ"ל השקעות חברתיות), **קינן רבינו** (סמנכ"ל מיזמי החזון)

ועדה מייעצת לארטפורט
סאלי הפטל נוה, **דנה יהלומי**, **מירה לפידות**, **דוד עדיקא**

רסיסי דיוקן

בעידן הנוכחי הפכו מעקב ופיקוח לחלק בלתי נפרד מן היומיום. אנו נצפים, מוקלטים ומנוטרים כל הזמן ובכל מקום. התערוכה רסיסי דיוקן מפגישה אמניות ואמנים ממגוון עולמות, הבוחנים כיצד מציאות מפוקחת זו מעצבת זהויות, יחסים ואופני חשיבה.

פיקוח נתפס כמהלך הנשלט מלמעלה, מצב הנכפה על אזרחים על ידי ממשלות או על ידי כוחות שיטור, אולם במאה ה־20 הפכה הבקרה לחלק בלתי נפרד מן הסדר החברתי. הידיעה שאנו נצפים באופן מתמיד מובילה אותנו להפנים את המבט הסמכותני ולמַשטר את עצמנו ואת זולתנו בשגרת היומיום. בעידן הדיגיטלי דומה שפיקוח כרוך יותר ויותר בצמצום הפרט לכדי אוסף נתונים: פרטים ביומטריים המאששים זהות אותנטית; דפוסי התנהגות המנבאים ואף מנהלים הרגלי צריכה; ופרופילים דמוגרפיים, המכתיבים את חלוקת הזכויות ואת הגישה למשאבים.

בעולם שבו בני האדם מצומצמים לכדי שברי מידע, מפורקים ליחידות הניתנות למעקב, לכימות ולהשפעה, מה נותר מן האינדיבידואל? העבודות בתערוכה חושפות עד כמה אנו מחוברים, מרושתים ונתונים להשפעה יותר מאי פעם. אחדות מתארות דמויות חלקיות או מופשטות; אחרות פונות לתולדות האמנות ונשענות על מסורת ארוכה של דיוקנאות מקוטעים, כחגיגה של מבעים חדשים, כסמנים של עומק פסיכולוגי וכביטויים למאבק פוליטי. בדומה לעין

הכל־רואה, גם אסטרטגיות אמנותיות אלה שלובות לבלי הפרד בתפקידה המרכזי של המצלמה בחיים המודרניים.

העבודות מציעות מנעד אפשרויות לקריאת ההווה:

— חלקן מתמקדות באחריותנו הקולקטיבית ביחס לטכנולוגיות דיגיטליות; אחרות מצביעות על הכוח שבהרחבת גבולות ה"אני".

— חלקן מנסחות מחדש את היחסים בין דימויים ראויים לפסולים; אחרות מתחקות אחר הדרכים האבסורדיות שבהן מנגנוני ראייה מעצבים את נורמות ההתנהלות ואת דפוסי האינטימיות שלנו.

— חלקן מתעמתות עם מנגנוני הביטחון המפלים בישראל; אחרות בוחנות כיצד התרבות מתעצבת, בין השאר, על ידי המערכות הממשטרות אותה.

התערוכה בוחנת כיצד דווקא מתוך החוויה החלקית והמקוטעת של הפרט מתגבש דיוקן מורכב של מציאותנו המשותפת.

— לוי פרומבאום, אוצר התערוכה

شظايا بورتريه

أصبحـت آليـات المراقبـة جـزءًا مركزيّـا مـن حياتنـا المعاصـرة، حيـث يعيـش النـاس، وبشـكل غيـر مسـبوق، تحـت مراقبـة وتوثيـق ورصـد مسـتمرّ. يقـدم شـظايا بورتريـه أعمـال فنانيـن مـن خلفيـات متنوعـة تبـتّ فـي تشـكيل وصياغـة المراقبـة لهوياتنـا، علاقاتنـا وطـرق تفكيرنـا.

كثيـرًا مـا نتصـور المراقبـة علـى أنهـا شـيء "مـن الأعلـى" تفرضـه الحكومـات أو الشـرطة علـى المواطنيـن، لكـن القـرن العشـرين جعـل مـن المراقبـة فـعلًا يمـارَس "بيـن الأفـراد". احتمال التواجد تحت مراقبة متواصلة علمنا أن نراقب أنفسنا والآخريـن، فـي تذويـت للسـلطة وتوليـد لهـا فـي الحيـاة اليوميـة والشـخصية. يبدو أن المراقبـة التـي نخضـع لهـا، فـي هـذا العصـر الرقمـي، مرتبطـة بتصورّنـا كشـظايا بيانـات ليـس إلا: بيانـات بيومتريـة لضمـان المصداقيـة؛ بيانـات سـلوكية لتوقـع وبلـورة العـادات الاسـتهلاكية؛ وبيانـات ديموغرافيـة تحـدد وتمثـل توزيـع الدولـة للمزايـا والحقـوق.

فـي عالـم يختـزَل فيـه النـاس إلـى شـظايا بيانيـة صغيـرة لتتبعهـم، رصدهـم والتأثيـر عليهـم، مـا الـذي يعنيـه أن نكـون أفـرادًا؟ يشـير الفنانـون فـي شـظايا بورتيـه إلـى كوننـا أكثـر ترابطـاً وتـواصلاً وتأثيـراً مـن أي وقـت مضـى. تصـف بعـض الأعمـال شـخصيات مجـزّأة أو مجـردّة، بينمـا تتجّـه الأخـرى نحـو

تاريخ الفن وترتكز إلى تقليد طويل من البورتريهات المجزّأة احتفالًا بطرق تعبير جديدة كدلالات نفسية وتعبيرات عن نضال سياسي. كما عين ترى كل شيء. الاستراتيجيات الفنية المستخدمة مرتبطة ارتباطًا وثيقًا بالدور المركزي الذي تلعبه الكاميرا في الحياة الحديثة.

تقترح الأعمال عدة طرق لفهم حاضرنا:

- يُصرّ بعضها على أن جميعنا نتحمل مسؤولية التقنيات الرقمية؛ بينما تشير أخرى إلى القوة الكامنة في تطوير "أنفسنا".
- يُعيد بعضها تأطير العلاقات بين الصور الإيجابية والصور المعيبة، بينما تتتبّع أخرى الطرق العبثية التي تشكلّ المراقبة بها معاييرنا وعلاقاتنا الحميمة.
- تنتقد بعضها جهاز الأمن الإسرائيلي التمييزي؛ بينما تستكشف أخرى تشكّل وتبلور الثقافة بفعل الأنظمة التي تُراقبها، دون أن تختزَل وتضمحلّ فيها.

تتناول هذه الأعمال، مجتمعة، كيف تصبح تجاربنا الجزئية والمجزأة أساسًا لفهم واقعنا المشترك.

— ليفي برومباوم، قيّم

Twin Trees, 2026, מתכת וחוט, צילום: טל ניסים
Twin Trees، 2026، معدن وخيط، تصوير: تال نيسيم
Twin Trees, 2026, metal and thread, photo: Tal Nisim

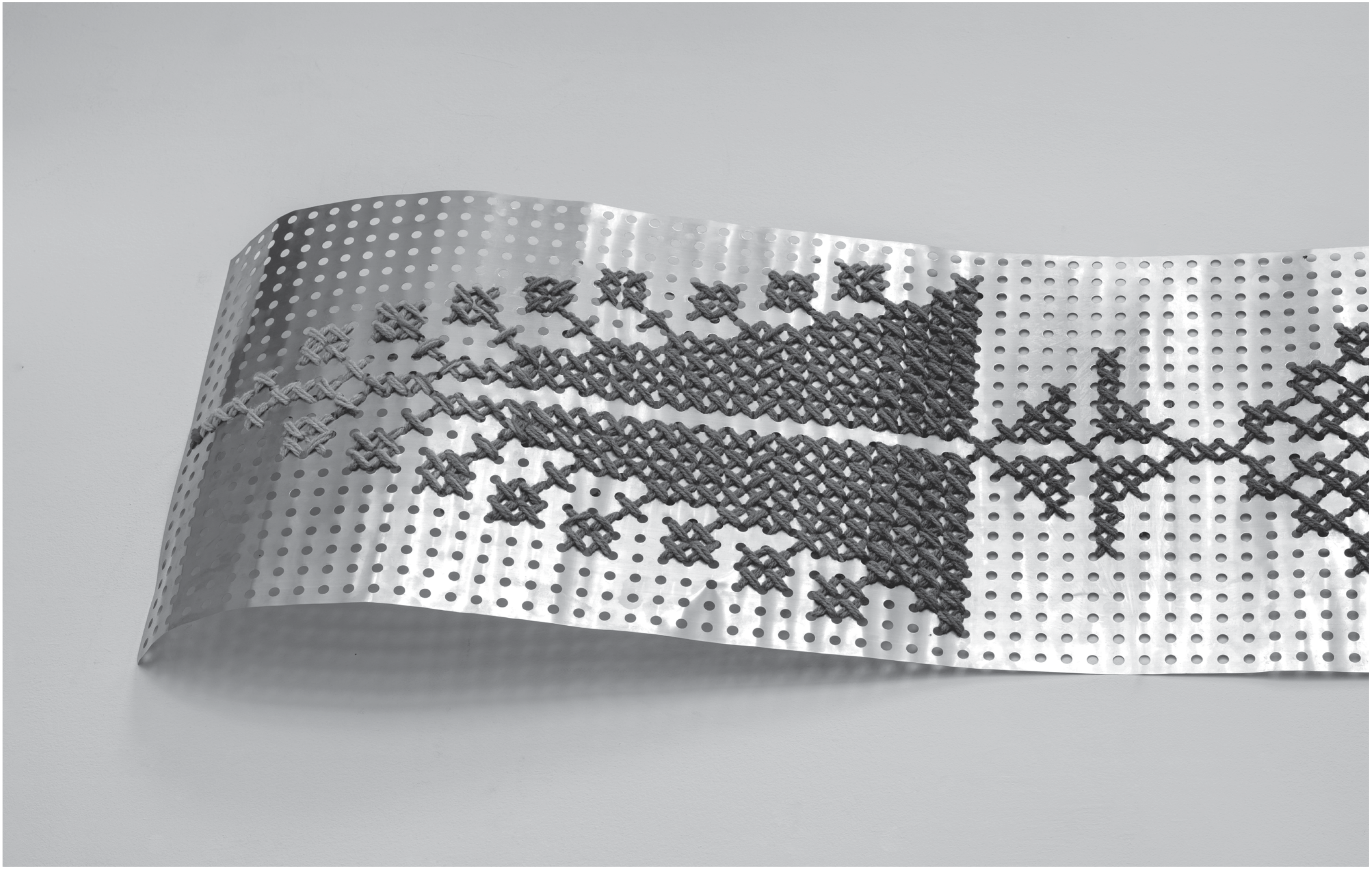

נרדין סרוג'י

בסדרה Re-Threading חוקרת נרדין סרוג'י את התטריז, רקמה פלסטינית מסורתית, המורכבת מדגמים וממוטיבים צורניים נושאי משמעות, המקושרים למקומות יישוב מסוימים ולשלבי חיים. נקודת המוצא לעבודתה היא ההכרה שהַנַּכְּבָּה — העקירה ההמונית של קהילות ושל תרבויות פלסטיניות — ניתקה את הזיקה בין סמלי התטריז למשמעותם, אף שהתרבות הפלסטינית מוסיפה לנצור את האסתטיקה האופיינית להם ואת התמדתן של הנשים היוצרות, הממשיכות לקיים אותה.

בעבודתה, שקדם לה מחקר מעמיק בסמלי התטריז ובמרכיביו, מציעה סרוג'י פרשנות עכשווית למוטיב נבחר. היא מגדילה אותו באופן משמעותי, ובאמצעות חוט צמר אורגת אותו אל תוך חומר טעון: גדר מתכת, המשמשת הן לתיחום מרחביים פרטיים ומסחריים והן במחסומי ביטחון בישראל ומחוצה לה.

בעבודה Twin Trees משחזרת סרוג'י צמד עצי ברוש כחולים, שבהם נתקלה בשוליו של בגד קבורה ירושלמי — עצים המסמלים אריכות ימים ושורשיות, קשר רוחני בין שמים וארץ ורציפות טריטוריאלית. סמל האבלות, שנוצר מתוך חוויית דיכוי, הופך כאן לסמן של שגשוג תרבותי ושל חוסן. בעבודה זו נוגעת סרוג'י במלוא מנעד היגון, שאותו מייצג ברקמה הפלסטינית הצבע הכחול.

نردين سروجي

في سلسلة أعمالها، Re-Threading، تتناول نردين سروجي وتستكشف فن التطريز الفلسطيني التقليدي، على أنماطه وزخارفه ودلالاتها العميقة المرتبطة بأماكن ومراحل حياتية مختلفة. نقطة انطلاق سروجي في عملها هي إدراكها لجدع النكبة (التهجير الجماعي لمجتمعات وثقافات فلسطينية) لكل ما ربط التطريز بالمعاني التي كان مشحونًا بها - رغم أن الثقافة الفلسطينية مستمرة بالحفاظ على الجماليات التي تميزها، وعلى إبداع النساء اللواتي يواصلن ممارسة التطريز.

في عملها، الذي سبقه بحث معمق في رموز التطريز ومكوناته، تقدم سروجي تفسيرًا معاصرًا لنمط اختارته تقوم بتكبيره بشكل ملحوظ، وتستخدم خيط صوف لنسجه في مادة مشحونة: سياج معدني يُستخدم للفصل بين المساحات الخاصة والتجارية، وكذلك في نقاط التفتيش الأمنية في إسرائيل وخارجها.

في عملها Twin Trees تستعيد سروجي شجرتي سرو أزرقتين صادفتهما على أطراف كَفَنٍ مصدره في القدس. ترمز أشجار السرو إلى ضرب الجذور، طول العمر، العلاقة الروحانية بين السماء والأرض والاستمرارية الجغرافية. يشحن العمل رمز الحداد، وليد القمع، بدلالة ازدهار ثقافي وصمود. تتناول سروجي في هذا العمل الحزن على جميع أطيافه ومعانيه، وتجسدّه باللون الأزرق في تطريز على الطراز الفلسطيني.

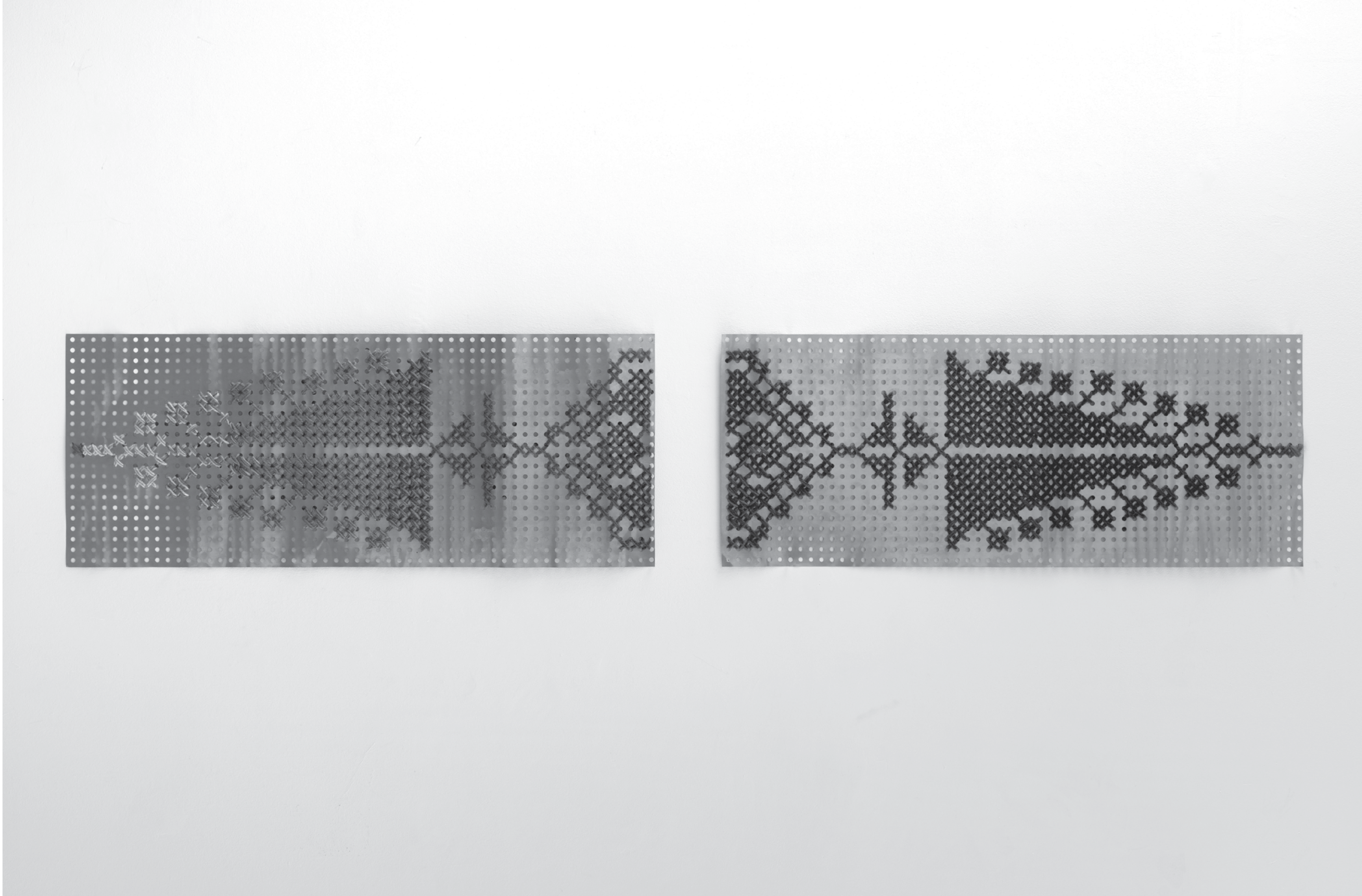

Twin Trees, 2026, מתכת וחוט, צילום: טל ניסים
Twin Trees، 2026، معدن وخيط، تصوير: تال نيسيم
Twin Trees, 2026, metal and thread, photo: Tal Nisim

טיהור אתני, 2026, רישומים, הדפסות דיגיטליות ופוסטרים
تطهير عرقي، 2026، رسومات، مطبوعات رقمية وبوسترات
Ethnic Cleansing, 2026, drawings, digital prints, and posters

לילא עבד אלרזאק

לילא עבד אלרזאק פונה לאסתטיקה, השאובה מתרבות הפנזינים ומתאפיינת בעבודת יד, בטכנולוגיה מאולתרת ובגישה בלתי מתנצלת, כדי להפוך סיפורים אינטימיים לביקורת בוטה כלפי החברות שבהן היא מתנהלת. היא עושה כל זאת תוך שימוש בהומור ככלי לריפוי ולהתנגדות גם יחד. פעולתה מעוגנת בהבנה עמוקה של האופן שבו פיקוח משטרי, המתגלם בטיפוח פרנויה, בהחלת אמות מידה נוקשות ובעידוד משטור עצמי, משפיע על קהילות שוליים.

בעבודה טיהור אתני חוזרת עבד אלרזאק לניתוח אף, שעברה בנערותה מתוך רצון להתאים את עצמה למוסכמות היופי השגורות, בחירה שהושפעה משנים של בריונות מצד בני כיתתה הערבים, שלעגו ל"אף היהודי" העקום שלה.

נושאים אלה מטופלים במיצב, המורכב מארבעה גופי עבודות, שהמכנה המשותף להם הוא ההתמקדות בעיניים ובאף: מגילה גדולת ממדים, המגוללת סיפור טרגי-קומי על האמנית, ה"מאבדת" את אפה; רישומים דיגיטליים, שבהם היא פוגשת את עצמה בצורות שונות, בין השאר כדמות קיקלופית; רישומי ארכיון מתקופת ניתוח האף; ומקבץ של קולאז'ים דיגיטליים, המוצעים כשי לקהל המבקרים.

ليلى عبد الرزاق

تستخدم ليلى عبد الرزاق جماليات ثقافة "الفانزين" التي ترتكز على العمل اليدوي، التكنولوجيا المرتجلة والمقاربة الجريئة، لتحول قصصًا حميمة إلى نقدٍ لاذع تجاه المجتمعات التي تعيش وتعمل فيها، وذلك عن طريق الفكاهة التي توظفها كوسيلة شفاء وكذلك احتجاج. ممارستها مرسخّة في فهمٍ عميقٍ لتأثير مراقبة النظام، الذي ينمّيه زرع الارتياب، فرض المعايير الصارمة، وتشجيع الرقابة الذاتية، على المجتمعات المهمشة.

في تطهير عرقي، تعود عبد الرزاق إلى عملية تجميل الأنف التي خضعت لها في فتوّتها في خضوع لمعايير الجمال السائدة؛ خيارٌ اتخذّته بعد تعرضها لتنمر الأولاد (في مدرستها العربية) الذين اعتادوا السخرية من أنفها "اليهودي" الأعوج.

تُناقَش هذه القضايا في التنصيبة المكونة من أربعة أعمال المشترك بينها هو التركيز على العينين والأنف: مخطوطة ضخمة تروي قصة تراجيكوميدية عن الفنانة التي "فقدت" أنفها؛ رسومات رقمية تلتقي فيها بنفسها بأشكال مختلفة (منها شكل عملاق ذي عين واحدة)؛ رسومات أرشيفية من فترة عملية التجميل؛ ومجموعة كولاجات الرقمية، تُقدم كهدية للجمهور.

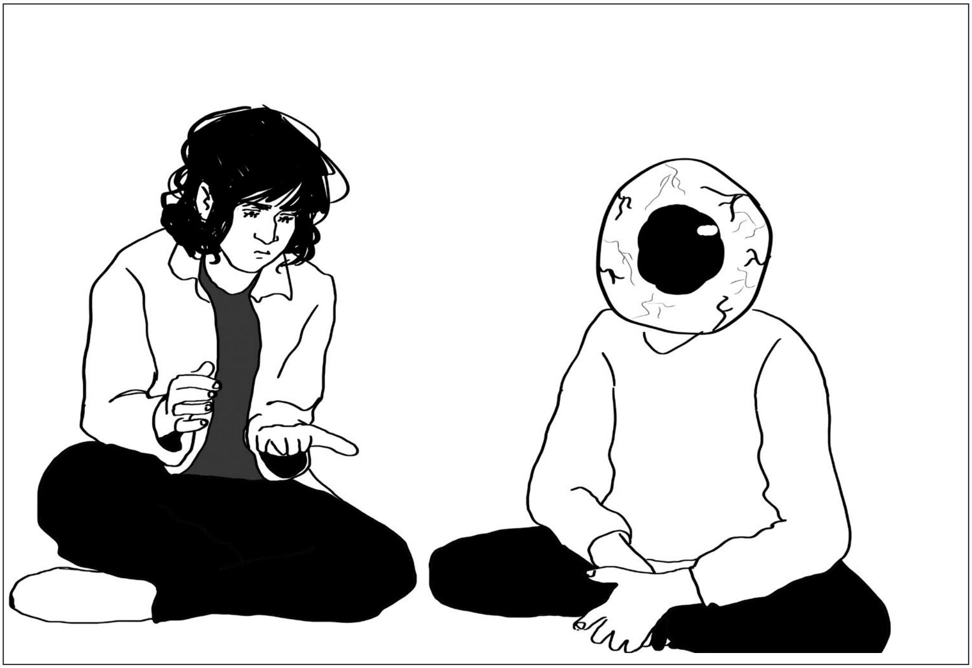

טיהור אתני, 2026, רישומים, הדפסות דיגיטליות ופוסטרים
تطهير عرقي، 2026، رسومات، مطبوعات رقمية وبوسترات
Ethnic Cleansing, 2026, drawings, digital prints, and posters

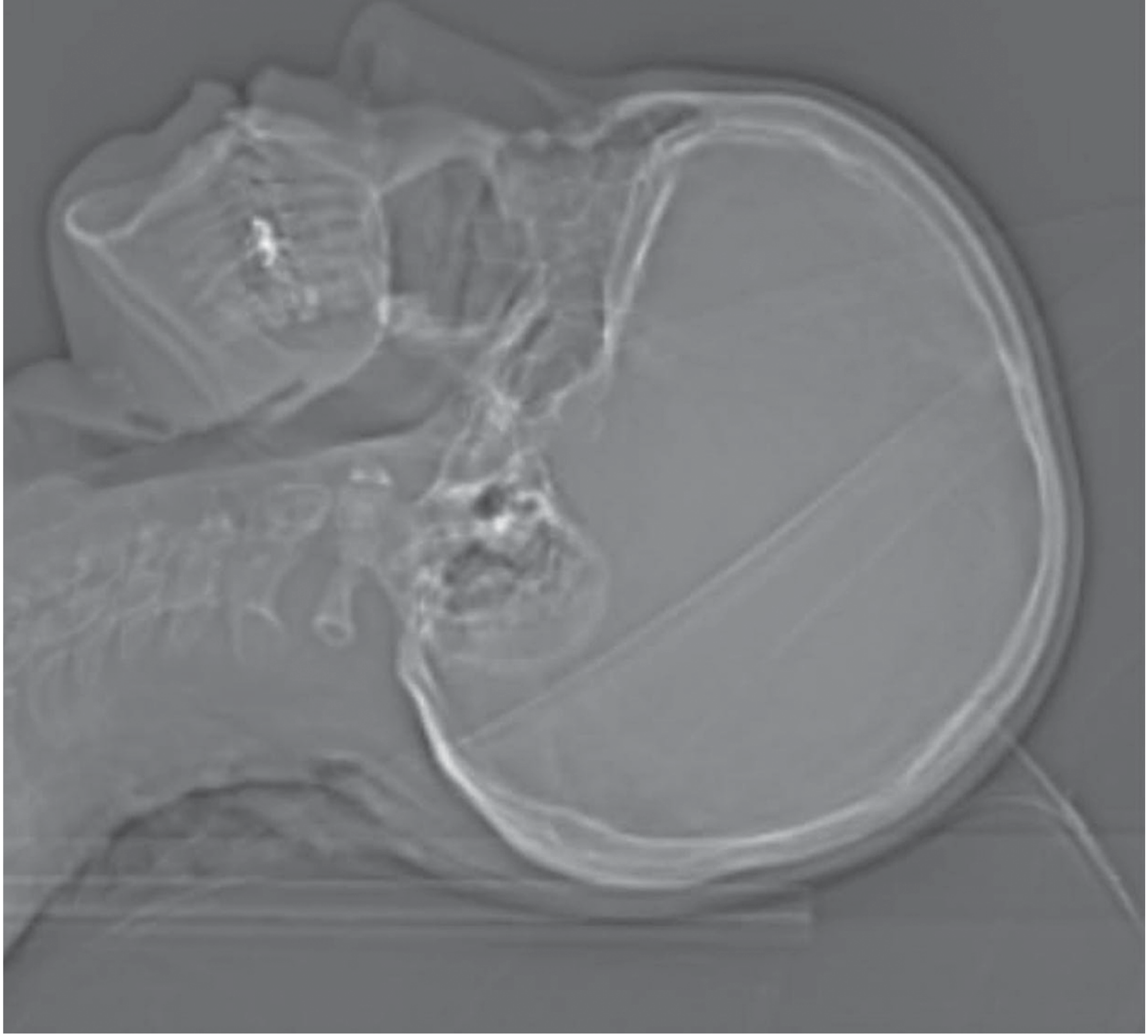

טיהור אתני, 2026, רישומים, הדפסות דיגיטליות ופוסטרים
تطهير عرقي، 2026، رسومات، مطبوعات رقمية وبوسترات
Ethnic Cleansing, 2026, drawings, digital prints, and posters

Langu–Frame Up, 2026, מיצב: קולאז' צילומי
Langu–Frame Up, 2026، تنصيبة: كولاج فوتوغرافي
Langu—Frame Up, 2026, photocollage installation

רונית פורת

הרצח הבלתי מפוענח של יעקב פרוידנהיים, שהתרחש ברפובליקת ויימאר בשנת 1931, שזור כחוט השני במיצב מבוסס־קולאז' של רונית פורת. פרשת מותו של הרווק היהודי הקשיש בדירתו בברלין הפכה לחומר לוהט עבור הצהובונים, שאותו ליבו עדויות שכניו בשכונת פרנצלאואר ברג.

פורת מתמקדת באופן שבו הפנו דיירי הבניין עורף זה לזה, ופצחו במחול של שמועות ושל האשמות הדדיות תוך גרירת המשטרה לציד מכשפות בלתי נגמר. מעגל האשמה, שהתפתח סביב המוות המסתורי, ממחיש את התבססותה ההדרגתית של מדינת משטרה ואת התפשטותה של אווירת חשדנות כללית; בד בבד, טרגדיית הרצח מרמזת על שקיעתה הקרבה של רפובליקת ויימאר לתהומות הפאשיזם.

עבודתה של פורת מצביעה על מתחים ועל שינויים פתאומיים במעשה ההתבוננות. היא משלבת דימויים של בעלי כנף ברגע של ציד מתוך תצלומים סוריאליסטיים של הצלם פול נוז', שמושאיהם מסיטים את מבטם מן המצלמה, וכך גורמים גם לנו, הצופים, לעקוב אחריו.

המיצב מזמן מציצנות באמצעות שימוש בסטריאוסקופ, המייצר דימוי תלת־ממדי, וכן באמצעות חור בקיר, שדרכו "מציצים" הצופים אל מסדרון הבניין.

رونيت بورات

تتناول تنصيبة رونيت بورات الظروف الغامضة التي قتِل فيها يعكوف فرويدنهايم في جمهورية فايمار في العام 1931. سرعان ما أصبح مقتل اليهودي المسنّ الأعزب في شقته في حي برينتسلاوربيرغ في برلين، حديث الصحف الصفراء تغذّيها شهادات جيرانه.

تسلط بورات الضوء على الجيران الذين أداروا ظهورهم لبعضهم البعض منغمسين في دوامة شائعات واتهامات متبادلة دافعين بالشرطة للخروج في مطاردات لا نهاية لها. تعكس دائرة اللوم التي أحاطت بحادثة الوفاة الغامضة التأسيس التدريجي لدولة الشرطة وأجواء الريبة والشك. في الوقت نفسه، تُشير مأساة القتل إلى انحدار جمهورية فايمار الوشيك نحو هاوية الفاشية.

يُشير عمل بورات إلى التوترات والتغييرات المفاجئة في ممارسة التأمل والمشاهدة. يدمج العمل صورًا لكائنات مجنحة في لحظة صيد (مصدرها في صور فوتوغرافية سريالية للمصور بول نوج). تشيح الكائنات نظهراتها بعيدًا عن الكاميرا، ما يجبرنا، المشاهدين، على تتبّعها.

تثير التنصيبة نزعة التلصص من خلال استخدام جهاز ستيريوسكوب ينتج صورًا ثلاثية الأبعاد، وفتحة في الجدار تتيح للمشاهدين "إلقاء نظرة خاطفة" على ردهة المبنى

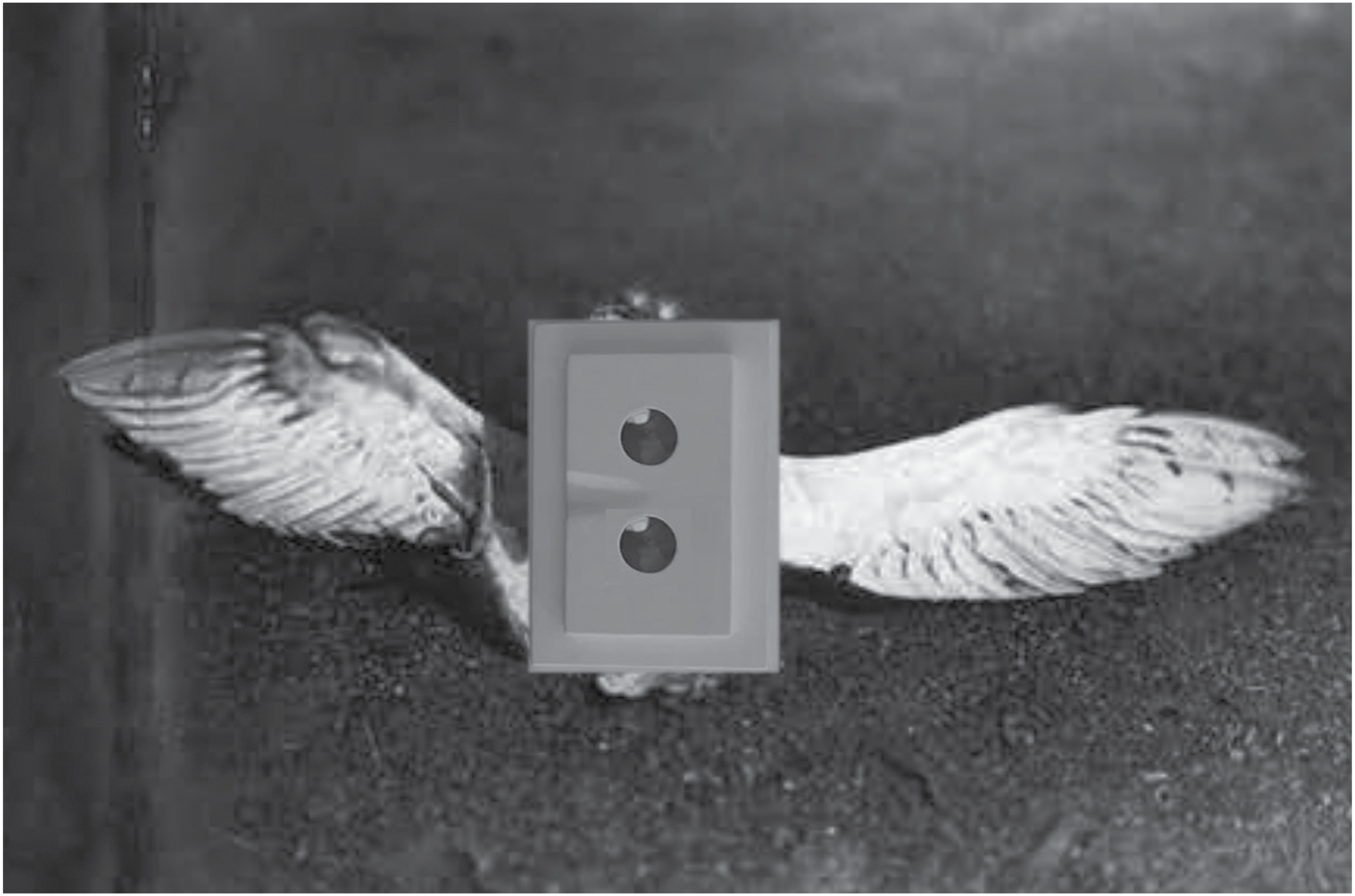

Langu—Frame Up, 2026, מיצב: קולאז' צילומי

Langu—Frame Up, 2026، تنصيبة: كولاج فوتواغرافي

Langu—Frame Up, 2026, photocollage installation

מיצב: קולאז' צילומי, 2026 ,*Langu—Frame Up*
تنصيبة: كولاج فوتوغرافي, 2026 ,*Langu—Frame Up*
Langu—Frame Up, 2026, photocollage installation

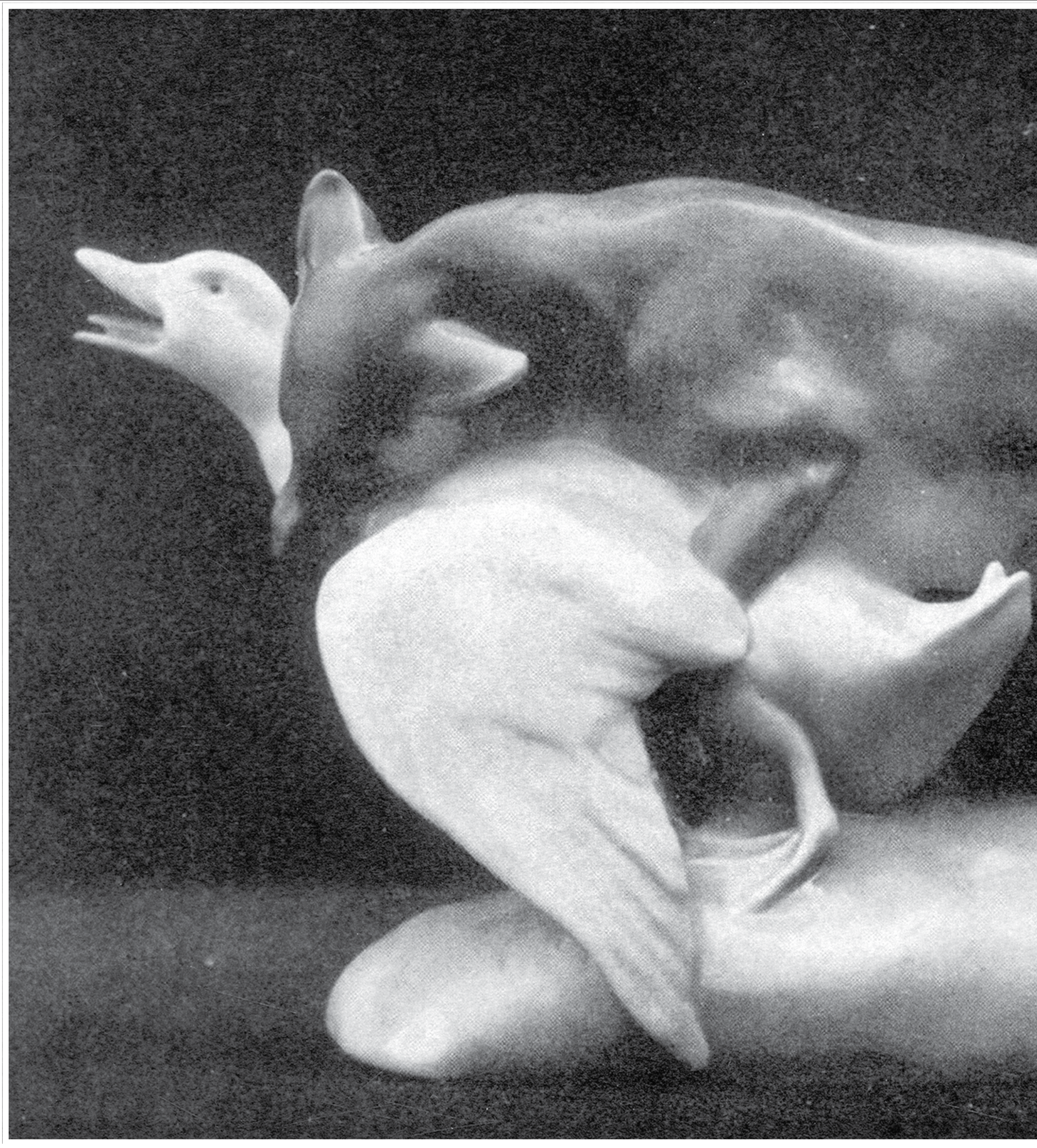

של הגוף, 2026, הדפסה דיגיטלית
للجسد، 2026، طباعة رقمية
Of a Body, 2026, digital print

אפרים ווסה

מתוך רצון לקשור את חוויותיו האישיות לקיפוח המתמשך של הקהילה האתיופית בישראל מציג אפרים ווסה דימויים של גופים מקוטעים בשחור־לבן ובניגודיות גבוהה. העבודה של הגוף, שנוצרה במהלך שהות הוראה בחו"ל, בוחנת נושאים אלו באמצעות אסטרטגיות חזותיות חדשות. הדיוקנאות העצמיים האורגניים והמופשטים הם בבחינת חיפוש אחר טיפוגרפיה אישית. הדימויים הופכים לאותיות בשפה צילומית-גופנית אקספרסיבית וחומלת.

ליצירת העבודות משתמש ווסה בשלושה רכיבים: גופו העירום; מצלמה עם מסנן דיפוזיה שחור, המשמשת בדרך כלל ליצירת תצלומי נוף מרוככים וחלומיים; וחדר המואר באור טבעי. התנוחות הבסיסיות של ווסה טובלות באור בוהק. עומק השדה הרדוד משווה לתצלומים איכות ציורית ערפילית. הדימויים המסתוריים נולדים מהתפרקות כמעט מוחלטת של ההבחנה בין דמות לרקע.

إفرايم فاسِه

انطلاقاً من رغبته بالربط بين تجاربه الشخصية والتمييز الذي يعاني منه المجتمع الإثيوبي في إسرائيل، يقدم إفرايم فاسِه صورًا لأجزاء أجساد بالأبيض والأسود وبتباين عالٍ. يتكشف للجسد، الذي أُنتِج خلال فترة تدريس فاسِه خارج البلاد، هذه المسائل باستخدام استراتيجيات بصرية جديدة. البورتريهات الذاتية العضوية والتجريدية هي بمثابة بحث عن أسلوب شخصي في فن الطباعة، حيث تتحول الصور إلى حروف بلغة فوتوغرافية-جسدية معبرة ومتعاطفة.

يستخدم فاسِه ثلاثة عناصر لإنتاج الأعمال: جسده العاري؛ كاميرا ذات فلتر انتشار أسود (يُستخدم عادةً لإنتاج صور مناظر طبيعية حالمة)؛ وغرفة مضاءة بضوء طبيعي. تغمر الإضاءة الساطعة وضعيات فاسِه البسيطة ويمنح عمقُ الحقل التصويري الصورَ جودة رسومية ضبابية. تولد هذه الصور الغامضة من طمس شبه تام للحدود بين الشكل والخلفية.

של הגוף, 2026, הדפסה דיגיטלית
للجسد، 2026، طباعة رقمية
Of a Body, 2026, digital print

התקודדות, 2026, מיצב: קולאז' צילומי דיגיטלי, צילום: טל ניסים
ترمُّزات، 2026، تنصيبة: كولاج فوتوغرافي، تصوير: تال نيسيم
Encoding, 2026, digital photocollage installation, photo: Tal Nisim

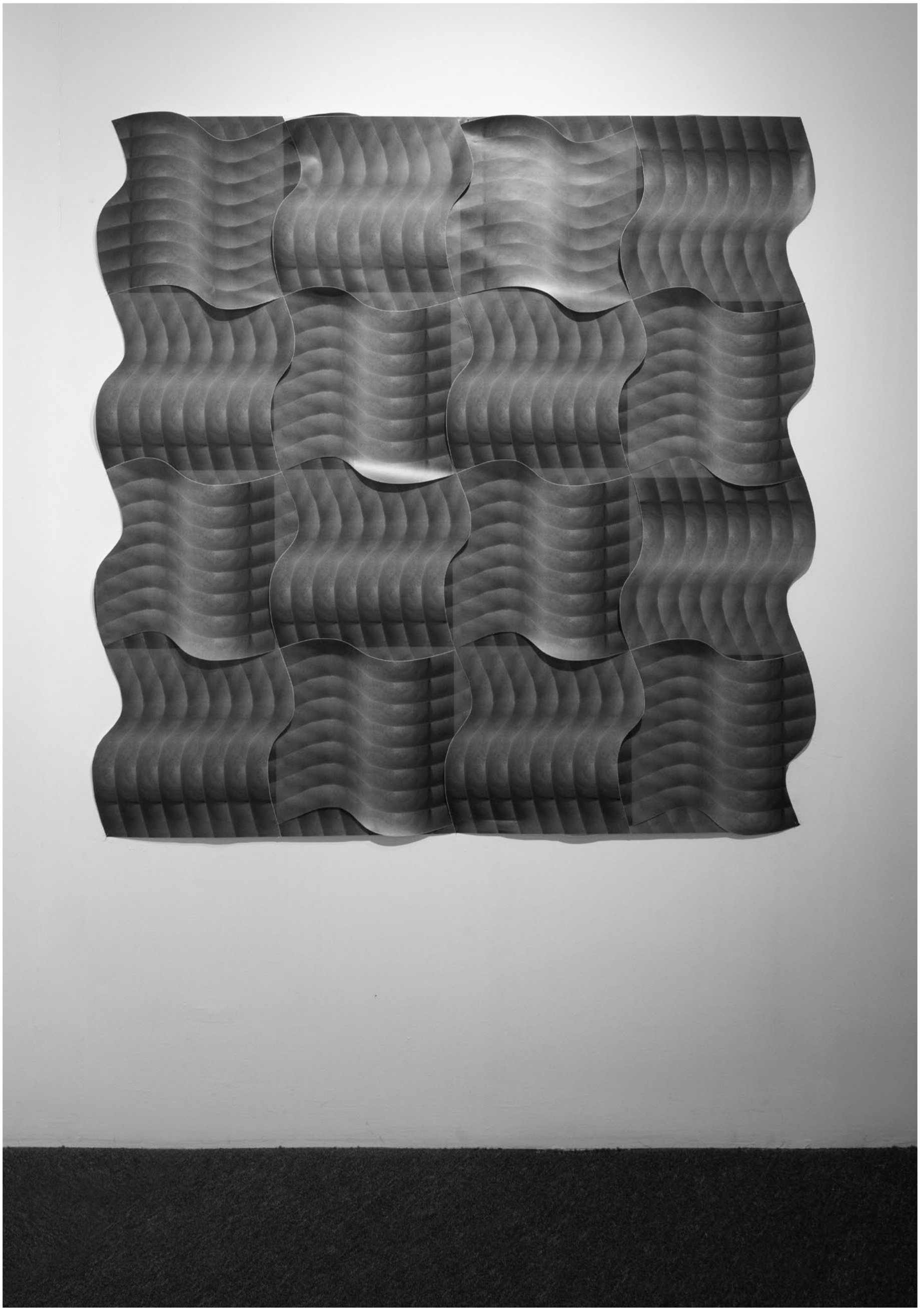

רחל אניו

רחל אניו משכפלת דימוי בודד מאות פעמים ליצירת מיצבי קולאז' דיגיטליים, שבהם מופיעות צורות מופשטות, יצורים מעולם אחר ומבנים מפתיעים. בעבודה התקודדות היא בונה מיצב, המבוסס על מקטע מתוך דיוקן עצמי בעירום, שבו היא מפנה את גבה לצופה. היא מציבה את גופה כמוטיב אדריכלי, כגון עמוד או גדר, או כשריון עתידני, ומתוך שלוחות גופה יוצרת מארג שהוא מכיל ומגן בעת ובעונה אחת.

העבודה מתחברת לעיסוקה של אניו בהגדרה מחודשת של מושג ההסוואה. במקום להסוות את הגוף מפני איומים פוטנציאליים כמנגנון הגנה, היא מדמיינת גוף, המספק לעצמו הקשר ומרחיב את תחושת השייכות שלו בעודו נע בעולם.

راحيل آنيو

تعيد راحيل آنيو تكرار شكل بصري واحد مئات المرات لإنتاج تنصيبة كولاج رقمية تظهِر أشكالًا تجريدية، كائنات غريبة، ومبانٍ مُدهشة. في عملها ترَمُّزات، تشيد آنيو تنصيبة مستوحاة من جزءٍ من بورتريه ذاتي عارٍ وهي تُدير ظهرها للمشاهد، موظفة جسدها كعنصرٍ معماري، كعمودٍ أو سياج، أو درعٍ مُستقبلي، بينما تخلق من امتدادات جسدها نسيجًا محتوٍ وكذلك حامٍ.

يتكاتب العمل مع انشغال آنيو بإعادة تعريف مفهوم التمويه: بدلاً من إخفاء الجسد لإبعاده عن التهديدات المُحتملة كآلية دفاعية، تتخيّل جسداً يُوفّر لنفسه سياقًا ويُوسّع إحساسه بالانتماء وهو يتحرّك في العالم

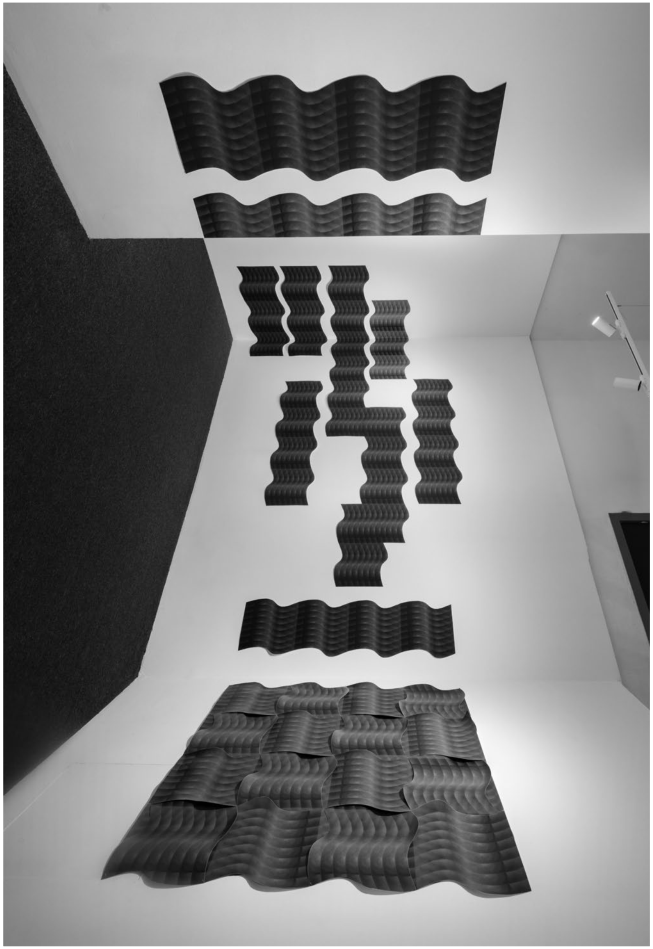

התקודדות, 2026, מיצב: קולאז' צילומי דיגיטלי, צילום: טל ניסים
تَرَمُّزات، 2026، تنصيبة: كولاج فوتوغرافي، تصوير: تال نيسيم
Encoding, 2026, digital photocollage installation, photo: Tal Nisim

דיוקנאות של פאשיזם, 2025–26, הדפסות דיגיטליות
بورتريهات فاشية، 2025–26، طباعات رقمية
Portraits of Fascism, 2025–26, digital prints

אורן זיו

הצלם אורן זיו בוחן את התנהלות המשטרה בעקבות אירועי 7 באוקטובר 2023, ומתמקד ביחסה לאזרחים ישראלים, שנעצרו בגין השמעת ביקורת על המלחמה בעזה. הפרויקט מתעד את הפצת תמונות המעצר באמצעי התקשורת וברשתות החברתיות תוך הפרת זכויות העצורים. אף שאיש מן העצורים לא הואשם בעבירה פלילית, כולם חוו שיימינג ואיומים נרחבים בעקבות הפצת התמונות.

לצורך הסדרה דיוקנאות של פאשיזם יצר זיו קשר עם כמה מאותם עצורים מתוך רצון להשיב להם את השליטה בדמותם. הוא תיעד את מחשבותיהם על החוויה וצילם אותם מחדש, הפעם כשכל אחד מהם מחזיק בתמונת המעצר שלו. "אותן תמונות, שנועדו להשפיל ולהשרות אימה, הפכו לסמלים של התנגדות", הוא מסביר. "האנשים צולמו מחדש, הפעם באופן שנבחר על ידם".

התצלומים, המוחזקים בידי הדמויות בדיוקנאות אלה, צולמו על ידי המשטרה והופצו בערוצים משטרתיים רשמיים ובערוצים בלתי פורמליים נוספים. הדימויים הופיעו במקור במסגרת ידיעות חדשותיות, שהתפרסמו במגזינים המקוונים 972+ ושיחה מקומית. קטעים מעדויות העצורים משולבים בתערוכה.

أورِن زيف

يبحث المصوّر أورِن زيف سلوك الشرطة في أعقاب أحداث 7 أكتوبر 2023، مسلطًا الضوء على معاملتها لمواطنين اعتُقلوا جراء تعبيرهم عن انتقاد الحرب على غزة. توثّق سلسلة الصور نشر صور الاعتقال في وسائل الإعلام وشبكات التواصل الاجتماعي، في انتهاكٍ صارخٍ لحقوق المعتقلين. رغم عدم توجيه أيّ تهمة جنائية لأيّ من المصوَّرين، جميعهم تعرّضوا لحملات تشهير وتهديدات واسعة النطاق تلت نشر الصور.

في إطار السلسلة بورتريهات فاشية تواصل زيف مع جزء من المعتقَلين رغبةً منه بإعادة السيطرة على صورتهم لأيديهم. وثّق زيف أفكارهم حول التجربة وأعاد تصويرهم، هذه المرة وكل منهم ممسك بصور اعتقاله. "أصبحت تلك الصور، التي كان الهدف منها الإذلال وبث الرعب، رموز احتجاج،" يقول، "أُعيد تصوير هؤلاء الأشخاص بالطريقة التي اختاروها هم هذه المرة".

الصور التي يحملها المصوَّرون في هذه السلسة التقطت من قبل الشرطة ونشرت على قنواتها الرسمية، وعلى قنوات أخرى غير رسمية. ظهرت الصور في الأصل في تقارير إخبارية في المجلتين الإلكترونيتين 972+ و-سيحا مكوميت. يتضمن المعرض مقتطفات من شهادات المعتقلين.

דיוקנאות של פאשיזם, 2025–26, הדפסות דיגיטליות
بورتريهات فاشية، 2025–26، طباعات رقمية
Portraits of Fascism, 2025–26, digital prints

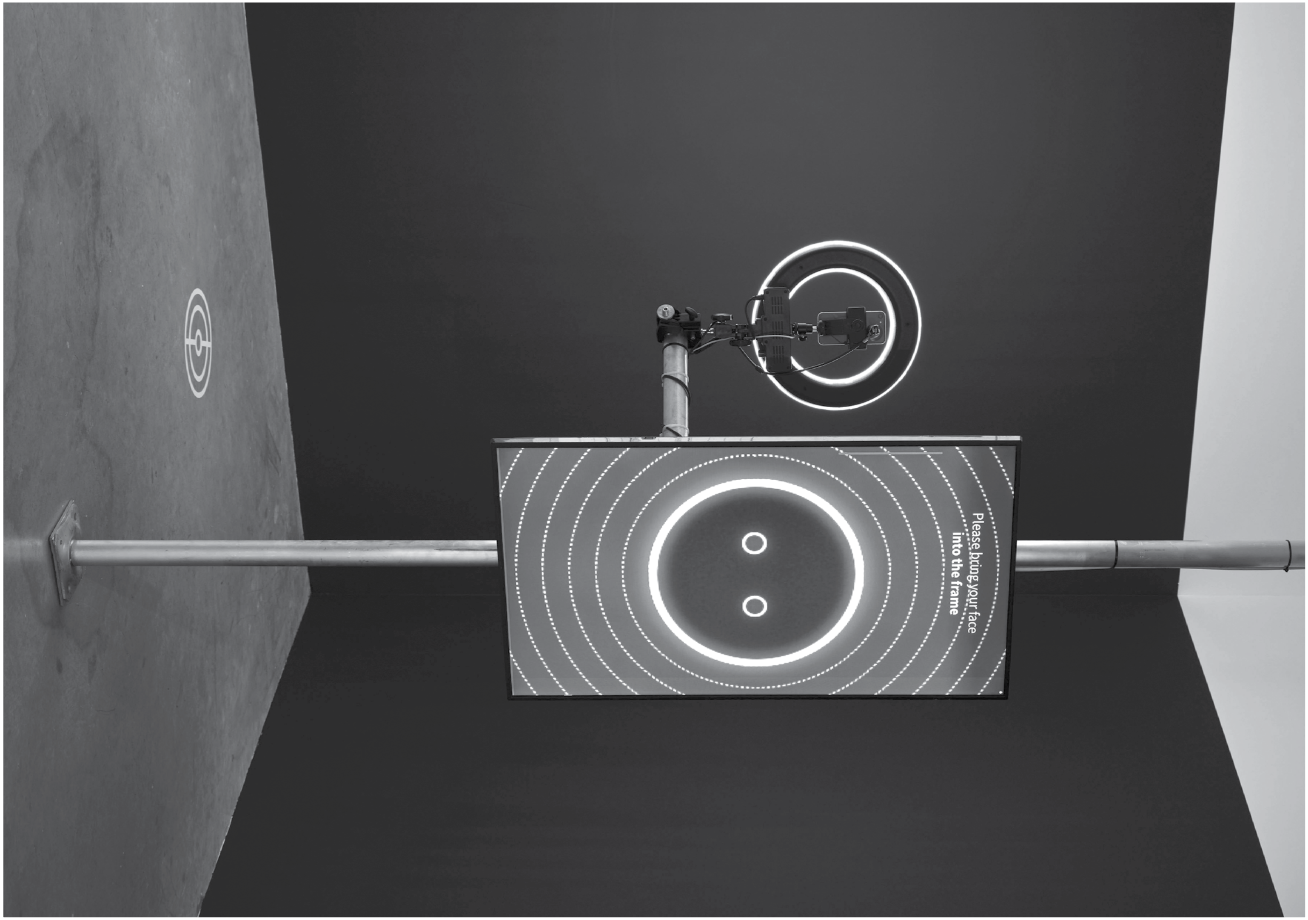

Normaliz.ing, 2021, מיצב אינטראקטיבי מבוסס רשת; פיתוח תוכנה: אדם קריב. העבודה הופקה בתמיכת Science Gallery, דבלין
Normaliz.ing، 2021، تنصيبة تفاعلية إنترنتية؛ تطوير البرمجيات: آدم كَريف. أنتِج العمل بدعم من Science Gallery، دبلِن
Normaliz.ing, 2021, interactive web-based installation; software developer: Adam Kariv. Produced with the support of Science Gallery, Dublin

מושון זר־אביב

בהשראת מבטים פולשניים של זרים ברחובות ירושלים יצר האמן והפעיל החברתי, מושון זר־אביב, לפני למעלה מעשור את Normaliz.ing— פרויקט המייצר מפה של "נורמליות" חברתית על סמך דירוגים קולקטיביים מצטברים של משתתפיו.

Normaliz.ing היא תוכנה מבוססת רשת, שנועדה להיחוות דרך מכשיר הטלפון הנייד. בשלב ראשון היא מצלמת אותך, לאחר מכן מבקשת ממך לדרג תכונות ומאפיינים חזותיים של אחרים, ולבסוף ממקמת אותך על ציר של נורמליות, בהתאם לדפוסים שחילצה מדירוגיהם השטחיים של משתמשים אחרים.

"האפליה השיטתית בימינו מצטברת, מועצמת ומוסווית בנוחות מאחורי המעטה האובייקטיבי־לכאורה של 'הקופסה השחורה' של הבינה המלאכותית", מסביר זר-אביב, "אך החברה היא שסופגת, מאשרת ומפיצה רעיונות אלו".

זר־אביב רואה בבינה המלאכותית של ימינו תוצר של מערכות מיון וסיווג בני אדם, שהיו נהוגות במאה ה־19. Normaliz.ing מוצגת בזיקה לארכיונים אלה, ובפרט לדיוקן המדבר (*portrait parlé*) של אלפונס ברטיון, שהטרים את תמונת המעצר המודרנית.

موشون زير-أفيف

استيحاءً من نظرات الغرباء المتطفلة في شوارع القدس، أسس الفنان والناشط الاجتماعي موشون زر-أفيف، قبل أكثر من عقد، مشروع Normaliz.ing الذي يرسم خريطةً "طبيعيةٍ" اجتماعية ترتكز على تقييمات جماعية تراكمية يتركها مستخدموه.

Normaliz.ing هو برنامج إلكتروني يستخدَم على الهاتف المحمول. بداية، يلتقط البرنامج صورة للمستخدم ثم يطلب تقييم سمات ومميزات بصرية لآخرين، ثم يموضعه على محور "طبيعية"، وفقًا لأنماط استخلصها من تقييمات سطحية أدخلها مستخدمون آخرون.

"التمييز المنهجي في تضخم وازدياد اليوم بينما يختبئ خلف ستار الذكاء الاصطناعي وصندوقه الأسود، الذي يبدو موضوعيًا، لكن المجتمع هو من يذوتّ هذه الأفكار وينشرها"، يقول زير-أفيف.

يرى زير-أفيف بالذكاء الاصطناعي نتاجًا لأنظمة فرز وتصنيف للناس كانت شائعة في القرن التاسع عشر. Normaliz.ing معروض بشكل يتكاتب مع هذه الأرشيفات، خاصة بورتريه المتكلم (*portrait parlé*) لألفونس بيرتيلون الذي كان نسخة مبكرة من صورة الموقوف الحديثة.

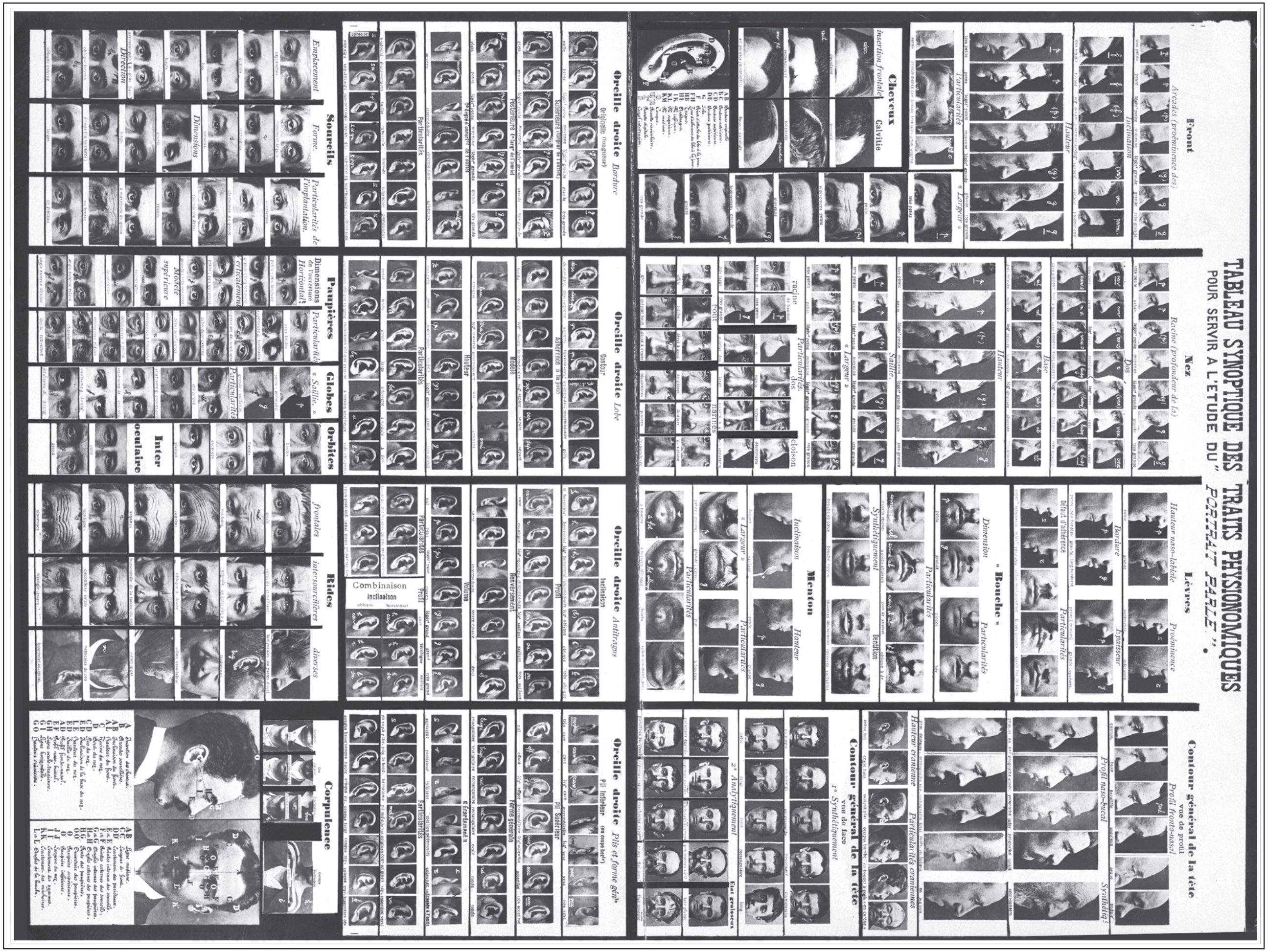

Normaliz.ing, 2021, מיצב אינטראקטיבי מבוסס רשת; פיתוח תוכנה: אדם קריב. העבודה הופקה בתמיכת Science Gallery, דבלין

Normaliz.ing، 2021، تنصيبة تفاعلية إنترنتية؛ تطوير البرمجيات: آدم ݘريف. أنتِج العمل بدعم من Science Gallery، دبلِن

Normaliz.ing, 2021, interactive web-based installation; software developer: Adam Kariv. Produced with the support of Science Gallery, Dublin

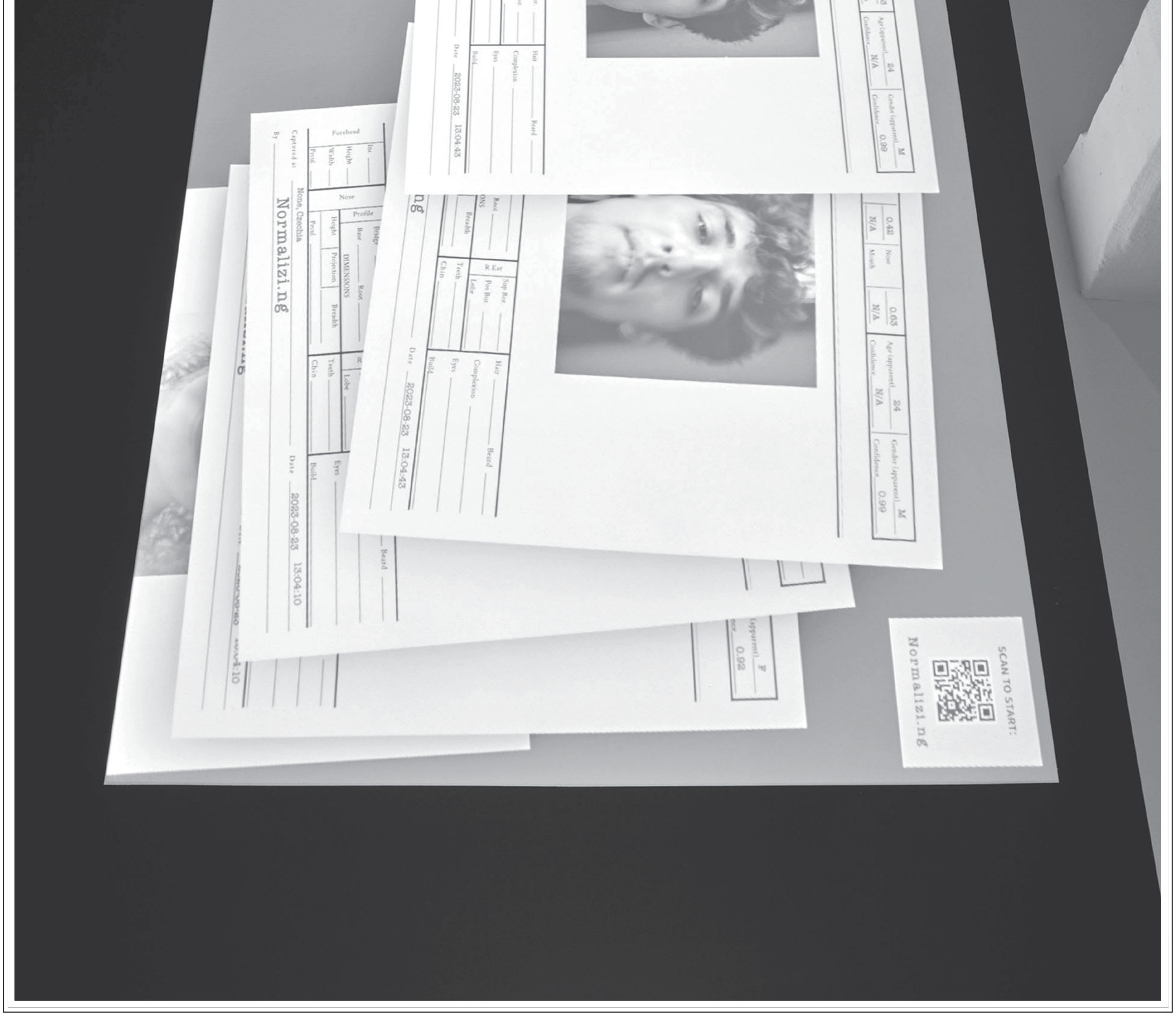

Normaliz.ing, 2021, מיצב אינטראקטיבי מבוסס רשת; פיתוח תוכנה: אדם קריב. העבודה הופקה בתמיכת Science Gallery, דבלין
Normaliz.ing، 2021، تنصيبة تفاعلية إنترنتية؛ تطوير البرمجيات: آدم كَريف. أنتِج العمل بدعم من Science Gallery، دبلِن
Normaliz.ing, 2021, interactive web-based installation; software developer: Adam Kariv. Produced with the support of Science Gallery, Dublin

Normality score
0.61
Face normality
0.75
Forehead
0.42
Eyes
N/A
Nose
Mouth
N/A
Remarks relative to Measurements
Forehead
Inc.
Height
Width
Pecul
Nose
Profile
Bridge
Base
Root
DIMENSIONS
Height
Projection
Breadth
Pecul
R Ear
Lobe
Teeth
Chin
Captured at
None, Czechia
By
Normalizi.ng

Normaliz.ing, 2021, מיצב אינטראקטיבי מבוסס רשת; פיתוח תוכנה: אדם קריב. העבודה הופקה בתמיכת Science Gallery, דבלין, צילום: טל ניסים
Normaliz.ing، 2021، تنصيبة تفاعلية إنترنتية؛ تطوير البرمجيات: آدم كَريف. أنتِج العمل بدعم من Science Gallery، دبلِن، تصوير: تال نيسيم
Normaliz.ing, 2021, interactive web-based installation; software developer: Adam Kariv. Produced with the support of Science Gallery, Dublin, photo: Tal Nisim

Mushon Zer-Aviv

Inspired by strangers' probing looks on the streets of Jerusalem, artist and activist Mushon Zer-Aviv set out more than a decade ago to create Normaliz.ing—a project that constructs a spectrum of social "normalcy" based on the collective, aggregated judgments of its participants.

A web-based program designed to be experienced on a mobile phone, Normaliz.ing first takes a photo of you, the user, then asks you to rate the features of others, and finally places you on a map of normalcy, according to the patterns it deduces from others' visual snap judgments.

"Today's systematic discrimination is aggregated, amplified, and conveniently hidden behind the seemingly objective 'black box' of Artificial Intelligence," Zer-Aviv explains, "yet it is society at large that absorbs, approves, and propagates these ideas."

Zer-Aviv views today's AI as an outgrowth of 19th-century human classification systems. Normaliz.ing is presented in the context of these archives, specifically Alphonse Bertillon's spoken portrait (*portrait parlé*), a precursor to the modern mugshot.

Oren Ziv

Photographer Oren Ziv examines the conduct of the Israeli police in the aftermath of October 7, 2023, focusing on the treatment of citizens detained for criticizing the war in Gaza. The project documents the distribution of detainees' photographs and mugshots to news outlets and social media, violating their legal rights. While none of the detained individuals has been indicted for criminal wrongdoing, they all experienced widespread shaming and threats following the dissemination of their arrest photos.

For the series Portraits of Fascism, Ziv collaborated with some of these detainees to reclaim their images. He gathered their reflections on these experiences, and re-photographed them, this time holding their own mugshots. "The very images meant to degrade and create a chilling effect become symbols of defiance," he explains. "The individuals were photographed anew, this time on their own terms."

The photos held in these portraits were taken by the police and distributed both through official police channels and other unofficial channels. The images originally appeared in stories published in +972 and Local Call online magazines. Excerpts from their testimonies are also on view in the exhibition.

Rachel Anyo

Rachel Anyo reproduces a single image hundreds of times to create digital collage installations featuring abstract forms, otherworldly creatures, and unexpected structures. In Encoding, she constructs an installation using a fragment of a nude self-portrait in which she deliberately turns away from the viewer. She refashions herself as architectural motifs, such as a pillar or a fence, or as a futuristic suit of armor, forming a fabric out of her extended body that both contains and protects.

This work connects to Anyo's broader interest in redefining the concept of camouflage. Instead of disguising one's body from potential threats as a defense mechanism, she imagines a body that produces its own context: expanding its sense of belonging as it moves through the world.

Ephraim Wasse

In an effort to connect his personal experiences to the broader conditions of discrimination faced by the Ethiopian community in Israel, Ephraim Wasse's photographs often feature high-contrast black-and-white imagery, as well as fragmented, bodily forms. Of a Body, created during Wasse's recent teaching residency abroad, explores these concerns with new visual strategies. The artist describes these organic, highly abstract self-portraits as a search for a personal typography. The images become individual letters in a loving, expressive photo-body language.

To make these works, Wasse employs three elements: his nude body; a camera with a strong black diffusion lens typically intended for creating soft, idealized landscape photographs; and a room flooded with natural light. Bathed in intense light and rendered with a shallow depth of field, Wasse's elemental poses become glowing, painterly blurs. These mysterious images emerge from a near-total dissolution of the distinction between figure and ground.

Ronit Porat

The unsolved 1931 murder of Jakob Freudenheim in the Weimar Republic (pre-Nazi Germany) is a recurring motif in Ronit Porat's collage-based installation. When the elderly Jewish bachelor was found dead in his Berlin apartment, the case became tabloid fodder, fueled by the testimonies of his neighbors in Prenzlauer Berg.

Porat focuses on how the neighbors in Freudenheim's building turned on one another through rumors and mutual accusations, drawing the police into endless witch hunts. As this disorienting cycle of blame reflects a creeping police state and an atmosphere of shared suspicion, the small tragedy also foreshadows the Weimar Republic's descent into fascism.

Porat's work highlights sudden shifts and tensions in the act of observation. She interweaves images of watchful animals with surrealist photographs by Paul Nougé, whose subjects often avert their gaze from the camera, redirecting ours.

The installation fosters a voyeuristic atmosphere through the use of special binoculars, known as a stereoscope, which create a three-dimensional image, and by inviting viewers to peer through a hole in the wall into the building's hallway.

Laila Abd Elrazaq

Laila Abd Elrazaq works with the handmade, low-tech, and unapologetic ethos of zine culture, transforming intimate stories into irreverent critiques of the societies she navigates. Conveying a profound understanding of how state surveillance impacts marginalized communities—fostering paranoia, enforcing rigid norms, and encouraging self-policing—she embraces laughter not only as healing but also as a potent tool of resistance.

In Ethnic Cleansing, Abd Elrazaq reflects on the nose job she underwent as a teenager in an effort to conform to conventional beauty standards, a choice informed by years of bullying from Arab peers for her hooked "Jewish nose."

These themes are explored in the installation, comprising four bodies of work, unified by their focus on eyes and noses: an epic scroll that unfolds a tragicomic story about the artist "losing" her nose; digital drawings in which she encounters herself in various forms, including as a meddling cyclops; archival sketches from the period of her rhinoplasty; and a group of digital collages for viewers to take home.

Nardeen Srouji

In her series Re-Threading, artist Nardeen Srouji explores *Tatreez*, a Palestinian embroidery tradition featuring visual patterns that carry meaning and are tied to specific places and phases of life. Her work begins from the fact that the *Nakba*—the mass displacement of Palestinian communities and cultures—disrupted the understanding of *Tatreez* symbols and meanings, although Palestinian culture continues to value their aesthetics and the resilience of the women who preserve this craft.

Following research into *Tatreez* symbols and details, Srouji proposes contemporary reinterpretations. She dramatically magnifies a chosen motif, subsequently weaving the image in yarn into a charged material: metal fencing used for private and commercial divisions, as well as for security checkpoints in Israel and abroad.

In Twin Trees, Srouji recreates two blue cypress trees—symbols of longevity, rootedness, a spiritual connection between land and sky, and territorial continuity—which she encountered at the edge of a Jerusalem funerary garment. Her mournful image, created within an oppressive structure, doubles as an assertion of cultural flourishing and resilience. In this work, Srouji engages the full spectrum of grief, represented by the color blue in Palestinian embroidery.

They draw on art history, where fragmentary portraits have appeared as celebrations of new expressive languages, as signs of psychological depth, and as statements of political struggle. Like surveillance itself, these artistic strategies are inseparable from the camera's central role in modern life.

The works propose multiple ways to make sense of our present:

— Some insist on our collective responsibility for digital technologies; others point to the power inherent in expanding our "selves."

— Some reframe the relationship between positive and pathologizing images; others trace the absurd ways in which surveillance structures our norms and intimacies.

— Some confront Israel's discriminatory security apparatus; others explore how culture is shaped by, yet irreducible to, the systems that police it.

Together, the works on view embrace the ways in which our partial, fragmentary experiences become the ground for understanding our shared reality.

— Levi Prombaum, Curator

Fragments of a Portrait

Surveillance defines contemporary life. People are watched, recorded, and tracked like never before. In Fragments of a Portrait, artists from diverse backgrounds reflect on how surveillance shapes our identities, relationships, and ways of thinking.

We often imagine surveillance as “top-down”—something imposed by governments or police upon citizens. Yet the 20th century transformed surveillance into a “peer-to-peer” process. The constant possibility of being watched has taught us to monitor ourselves and each other, internalizing and reproducing authority in everyday life. In the digital era, surveillance seems increasingly tied to our reduction to data: biometric markers that ensure authenticity; behavioral patterns that anticipate and steer consumption habits; and demographic profiles that determine the state’s distribution of rights and access.

In a world where people are broken down into fragments for tracking, measuring, and influencing, what does it mean to be an individual? The artists in Fragments of a Portrait suggest that we are more connected, more networked, and more implicated than ever before. To explore this situation, the featured artists turn to partial or abstract figures.

Fragments of a Portrait

Curator **Levi Prombaum**

Rachel Anyo
Ephraim Wasse
Oren Ziv
Mushon Zer-Aviv
Nardeen Srouji
Laila Abd Elrazaq
Ronit Porat

Artport Team
Director and chief curator **Vardit Gross**
Residency program manager **Yael Moshe**
Curator and producer **Naama Haneman**
Digital media manager and gallery assistant **Nitzan Gaon**
Maintenance **Brent Cartner**

Graphic design **Studio Nomi Geiger** with **Efrat Shmuely** and **Saar Daube**
PR **Mira Ann Beinart PR**
English translation **Daria Kassovsky**
Arabic translation **Janan Bsoul**
Construction **Sassi Mazor**, **Brent Cartner**
Multimedia **PRO-AV**

Artport, founded by the Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training, and Israel's leading visual arts residency, Artport advances artists and the connections between art and society.

The Ted Arison Family Foundation
Jason Arison (Chairman), **Rachel Cohen** (CEO), **Yifat Shmuelevitz** (Social Investments CFO), **Kaynan Rabino** (VP of Vision Ventures)

Artport Advisory Board
David Adika, **Sally Haftel Naveh**, **Mira Lapidot**, **Dana Yahalomi**

ART
PORT
ארטפורט ارتبورت